

Επίσημη Εφημερίδα

των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

ISSN 0250-8168

L 63

39ο έτος

13 Μαρτίου 1996

Έκδοση
στην ελληνική γλώσσα

Νομοθεσία

Περιεχόμενα

Πράξεις εγκριθείσες δυνάμει του άρθρου V της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση

96/195/ΚΕΠΠΑ:

- ★ Κοινή δράση, της 5ης Μαρτίου 1996, που υιοθετήθηκε από το Συμβούλιο με βάση το άρθρο 13 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση περί της συμμετοχής της Ευρωπαϊκής Ένωσης στον Οργανισμό Ενεργειακής Ανάπτυξης της Κορεατικής Χερσονήσου (KEDO) 1

Πράξεις εγκριθείσες δυνάμει του άρθρου VI της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση

96/196/ΔΕΥ:

- ★ Κοινή θέση, της 4ης Μαρτίου 1996, που καθόρισε το Συμβούλιο βάσει του άρθρου Κ.3 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση σχετικά με την εναρμονισμένη εφαρμογή του ορισμού του «πρόσφυγα» κατά την έννοια του άρθρου 1 της σύμβασης της Γενεύης της 28ης Ιουλίου 1951 περί του καθεστώτος των προσφύγων 2

96/197/ΔΕΥ:

- ★ Κοινή δράση, της 4ης Μαρτίου 1996, που θεσπίζει το Συμβούλιο βάσει του άρθρου Κ.3 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση σχετικά με το καθεστώς διέλευσης μέσω αερολιμένων 8

96/198/ΔΕΥ:

- ★ Απόφαση του Συμβουλίου, της 4ης Μαρτίου 1996, περί συναγερομού και επείγοντος για την κατανομή των βαρών της υποδοχής και προσωρινής διαμονής των μετακινουμένων ατόμων 10

(Πράξεις εγκριθείσες δυνάμει του άρθρου V της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση)

ΚΟΙΝΗ ΔΡΑΣΗ

της 5ης Μαρτίου 1996

που υιοθετήθηκε από το Συμβούλιο με βάση το άρθρο I.3 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση περί της συμμετοχής της Ευρωπαϊκής Ένωσης στον Οργανισμό Ενεργειακής Ανάπτυξης της Κορεατικής Χερσονήσου (KEDO)

(96/195/ΚΕΠΠΑ)

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, και ιδίως τα άρθρα I.3 και I.11,

τις κατευθυντήριες γραμμές που καθορίστηκαν με το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της Κέρκυρας στις 24 και 25 Ιουνίου 1994, όσον αφορά τη συνθήκη περί μη διαδόσεως των πυρηνικών όπλων και τη σημασία που αποδίδει το Συμβούλιο στη συμμόρφωση όλων των μερών προς τη συνθήκη αυτή,

τα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της Μαδρίτης, της 15ης και 16ης Δεκεμβρίου 1995, όσον αφορά τη συμμετοχή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υπό όρους που θα καθοριστούν, στον Οργανισμό Ενεργειακής Ανάπτυξης της Κορεατικής Χερσονήσου (KEDO),

τα συμπεράσματα του Συμβουλίου της 26ης Φεβρουαρίου 1996,

ΥΙΟΘΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΚΟΙΝΗ ΔΡΑΣΗ:

Άρθρο 1

Στόχος αυτής της κοινής δράσης είναι να συμβάλει στη συνολική επίλυση του προβλήματος της πυρηνικής διασποράς στην Κορεατική Χερσονήσο.

Προς το σκοπό αυτό, και σε συμφωνία με τους στόχους του KEDO, η Ευρωπαϊκή Ένωση θα συμμετάσχει στην προκειμένη διεθνή δράση υψηλής σπουδαιότητας στον τομέα της μη διάδοσης των πυρηνικών όπλων και της πυρηνικής ασφάλειας, συνεισφέροντας στη χρηματοδότηση και στην παροχή:

— προσωρινών ενεργειακών εναλλακτικών λύσεων στην Κορεατική Χερσονήσο,

— μέσων στον επιστημονικό, βιομηχανικό και τεχνολογικό τομέα, υφισταμένων στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Άρθρο 2

Στο γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων για το 1996 εγγράφεται άμεση συνεισφορά της Ευρωπαϊκής Ένωσης στον KEDO ύψους 5 εκατομμυρίων Ecu.

Η διαχείριση της δαπάνης που θα χρηματοδοτηθεί από το προαναφερόμενο ποσό θα γίνει σύμφωνα με τις διαδικασίες και τους κανόνες της Ευρωπαϊκής Κοινότητας που εφαρμόζονται στον προϋπολογισμό.

Άρθρο 3

Το Συμβούλιο θα επανεξετάσει την εφαρμογή της παρούσας κοινής δράσης.

Άρθρο 4

Η παρούσα κοινή δράση αρχίζει να ισχύει από την ημερομηνία υιοθέτησής της.

Η κοινή δράση δημοσιεύεται στην Επίσημη Εφημερίδα.

Βρυξέλλες, 5 Μαρτίου 1996.

Για το Συμβούλιο
Η Πρόεδρος
S. AGNELLI

(Πράξεις εγκριθείσες δυνάμει του άρθρου VI της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση)

ΚΟΙΝΗ ΘΕΣΗ

της 4ης Μαρτίου 1996

που καθόρισε το Συμβούλιο βάσει του άρθρου K.3 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση σχετικά με την εναρμονισμένη εφαρμογή του ορισμού του «πρόσφυγα» κατά την έννοια του άρθρου 1 της σύμβασης της Γενεύης της 28ης Ιουλίου 1951 περί του καθεστώτος των προσφύγων

(96/196/ΔΕΥ)

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη: τη συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, και ιδίως το άρθρο K.3 παράγραφος 2 στοιχείο α),

εκτιμώντας ότι, σύμφωνα με το άρθρο K.1 σημείο 1 της συνθήκης, η πολιτική του ασύλου θεωρείται από τα κράτη μέλη ως θέμα κοινού ενδιαφέροντος·

εκτιμώντας το στόχο της εναρμόνισης των πολιτικών των κρατών μελών που αφορούν το άσυλο, που τέθηκε από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του Στρασβούργου, στις 8 και 9 Δεκεμβρίου 1990, και αναπτύχθηκε από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του Μάαστριχτ, στις 9 και 10 Δεκεμβρίου 1991, και το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο των Βρυξελλών, στις 10 και 11 Δεκεμβρίου 1993, καθώς και από την ανακοίνωση της Επιτροπής για τις πολιτικές μετανάστευσης και ασύλου της 23ης Φεβρουαρίου 1994·

τονίζοντας τη σημασία που τα κράτη μέλη, κατά κοινή ανθρωπιστική παράδοση, προσδίδουν στο να εξασφαλίσουν στους πρόσφυγες κατάλληλη προστασία, σύμφωνα με τη σύμβαση της Γενεύης, της 28ης Ιουλίου 1951, περί του καθεστώτος των προσφύγων, όπως τροποποιήθηκε από το πρωτόκολλο της Νέας Υόρκης, της 31ης Ιανουαρίου 1967, εφεξής καλούμενη «σύμβαση της Γενεύης»·

έχοντας διαπιστώσει ότι ο οδηγός της Ύπατης Αρμοστείας των Ηνωμένων Εθνών για τους πρόσφυγες, αποτελεί χρήσιμο μέσο για τα κράτη μέλη, για τον προσδιορισμό της ιδιότητας του πρόσφυγα·

εκτιμώντας, ότι για την εναρμόνιση των πολιτικών ασύλου στα κράτη μέλη είναι απαραίτητο να εναρμονισθούν τα κριτήρια προσδιορισμού της ιδιότητας του πρόσφυγα,

ΚΑΘΟΡΙΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΚΟΙΝΗ ΘΕΣΗ:

- Εγκρίνονται οι κάτωθι κατευθυντήριες γραμμές για την εφαρμογή των κριτηρίων αναγνώρισης και αποδοχής, ενός προσώπου ως πρόσφυγα.
- Οι κατευθυντήριες αυτές γραμμές θα κοινοποιηθούν στα διοικητικά όργανα τα αρμόδια για την αναγνώριση της ιδιότητας του πρόσφυγα, τα οποία καλούνται να τις

ακολουθήσουν, με την επιφύλαξη της νομολογίας των κρατών μελών σε θέματα ασύλου και των οικείων συνταγματικών τους διατάξεων.

- Η παρούσα κοινή θέση καθορίζεται εντός των ορίων των συνταγματικών εξουσιών των κρατών μελών· δεν δεσμεύει τα νομοθετικά όργανα και δεν θίγει τις αποφάσεις των δικαστικών οργάνων των κρατών μελών.
- Το Συμβούλιο εξετάζει μία φορά το χρόνο την εφαρμογή αυτών των κατευθυντήριων γραμμών και, ενδεχομένως, τις αναπροσαρμοζόμενες ανάλογα με την εξέλιξη των αιτήσεων ασύλου.

1. Αναγνώριση της ιδιότητας του πρόσφυγα

Η ιδιότητα του πρόσφυγα προσδιορίζεται βάσει των κριτηρίων με τα οποία οι αρμόδιες εθνικές υπηρεσίες αποφασίζουν να χορηγήσουν σε αιτούντα άσυλο την προστασία που προβλέπεται από τη σύμβαση της Γενεύης. Το παρόν έγγραφο αφορά την εφαρμογή των κριτηρίων, ως ορίζονται από το άρθρο 1 της εν λόγω σύμβασης. Ουδόλως προδικάζει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες ένα κράτος μέλος δύναται, βάσει του εσωτερικού του δικαίου, να επιτρέψει την παραμονή σε πρόσωπο του οποίου η ασφάλεια ή η σωματική ακεραιότητα απειλούνται αν επιστρέψει στη χώρα του για λόγους στους οποίους δεν εφαρμόζεται μεν η σύμβαση της Γενεύης, αλλά οι οποίοι συνηγορούν κατά της αποπομπής στη χώρα καταγωγής του.

2. Ατομικός ή συλλογικός προσδιορισμός της ιδιότητας του πρόσφυγα

Κάθε αίτηση παροχής ασύλου εξετάζεται με βάση τα γεγονότα και τις περιστάσεις που προβάλλονται σε κάθε μεμονωμένη περίπτωση και αφού ληφθεί υπόψη η αντικειμενική κατάσταση στη χώρα καταγωγής.

Στην πράξη, είναι δυνατόν να είναι εκτεθειμένη σε διώξεις μια ομάδα πληθυσμού. Και στις περιπτώσεις αυτές οι αιτήσεις εξετάζονται ατομικά, αν και είναι δυνατόν, σε ειδικές περιπτώσεις, να προσδιορισθεί απλώς ότι ο ενδιαφερόμενος ανήκει στη συγκεκριμένη ομάδα.

3. Προσδιορισμός των γεγονότων που δικαιολογούν την αναγνώριση της ιδιότητας του πρόσφυγα

Ο καθοριστικός παράγοντας για την αναγνώριση της ιδιότητας του πρόσφυγα, σύμφωνα με τη σύμβαση της Γενεύης είναι η ύπαρξη βάσιμου φόβου δίωξης λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, πολιτικών πεποιθήσεων ή ένταξης σε συγκεκριμένη κοινωνική ομάδα. Τα βασίμιο του φόβου δίωξης κρίνεται ανάλογα με τις περιστάσεις κάθε συγκεκριμένης περίπτωσης. Εναπόκειται στον αιτούντα να παρουσιάσει τα απαραίτητα στοιχεία για την εκτίμηση της πραγματικής υπάρξεως των προβλλομένων γεγονότων και περιστάσεων. Εξυπακούεται ότι, αφού διαπιστωθεί αρκούντως η αξιοπιστία των δηλώσεων του αιτούντος, δεν είναι απαραίτητο να αναζητηθεί η λεπτομερής επιβεβαίωση όσων επικαλείται και η αμφιβολία θα πρέπει να είναι υπέρ αυτού, εκτός αν υπάρχουν σοβαροί λόγοι περί του αντιθέτου.

Το γεγονός ότι ο ενδιαφερόμενος έχει ήδη υποστεί διώξεις ή δεχθεί άμεσες απειλές διώξεων αποτελεί σοβαρή ένδειξη κινδύνου, εκτός αν εν τω μεταξύ έχουν μεταβληθεί ριζικά οι συνθήκες στη χώρα καταγωγής του ή οι σχέσεις του με τη χώρα καταγωγής του.

Το γεγονός ότι ο ενδιαφερόμενος, πριν από την αναχώρηση από τη χώρα καταγωγής του, δεν είχε υποστεί διώξεις ή δεν είχε απειληθεί άμεσα δεν σημαίνει αυτό καθ' εαυτό ότι ο ενδιαφερόμενος δεν μπορεί να επικαλεσθεί, κατά τη διαδικασία ασύλου, βάσιμο φόβο διώξεως.

4. Η έννοια της δίωξης σύμφωνα με το άρθρο 1Α της σύμβασης της Γενεύης

Ο όρος «δίωξη» χρησιμοποιείται στο παρόν έγγραφο με την έννοια που έχει στο άρθρο 1Α της σύμβασης της Γενεύης.

Ο όρος αυτός δεν ορίζεται από αυτή τη σύμβαση. Δεν υπάρχει επίσης ομόφωνα αποδεκτός ορισμός στα συμπεράσματα της εκτελεστικής επιτροπής της Έπασης Αρμοστείας των Ηνωμένων Εθνών για τους πρόσφυγες ούτε στη θεωρία. Οι κατευθυντήριες γραμμές του παρόντος εγγράφου δεν συνιστούν ορισμό.

Ωστόσο, είναι γενικά δεκτό ότι, για να γίνει λόγος για δίωξη κατά την έννοια του άρθρου 1Α, πρέπει τα περιστατικά που όντως συνέβησαν ή για τα οποία υφίσταται φόβος ότι θα συμβούν:

— να είναι αρκετά σοβαρά, λόγω της φύσεώς τους ή της επαναλήψεώς τους: είτε να συνιστούν προσβολή ουσιωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, για παράδειγμα της ζωής, της ελευθερίας ή της

σωματικής ακεραιότητας, είτε, ενόψει όλων των στοιχείων του φακέλου, να καθιστούν εμφανώς αδύνατη τη συνέχιση της διαβίωσης του ενδιαφερομένου στη χώρα καταγωγής του⁽¹⁾ και

— να ανάγονται σε έναν από τους λόγους που αναφέρει το άρθρο 1Α: φυλή, θρησκεία, εθνικότητα, ένταξη σε συγκεκριμένη κοινωνική ομάδα, πολιτικές πεποιθήσεις. Οι λόγοι της δίωξης μπορεί να επικαλύπτονται και συχνά να συντρέχουν σωρευτικώς στο αυτό πρόσωπο. Το γεγονός ότι οι λόγοι αυτοί είναι υπαρκτοί ή απλώς καταλογίζονται στον ενδιαφερόμενο από τον διώκοντα είναι άνευ σημασίας.

Οι μορφές της δίωξης μπορεί να συντρέχουν σωρευτικώς και η συσσώρευση συμβάντων, τα οποία το καθένα χωριστά, δεν συνιστούν δίωξη μπορεί, ανάλογα με τις περιστάσεις, να απολήγει σε πραγματική δίωξη ή να θεωρηθεί ως σοβαρός λόγος φόβου δίωξης.

Οι ακολούθως παρατιθέμενες κατευθυντήριες αρχές πρέπει να εκτιμώνται σε σχέση με την έννοια της δίωξης όπως επεξηγείται στο παρόν τμήμα.

5. Προέλευση της δίωξης

5.1. Δίωξη από το κράτος

Κατά γενικό κανόνα η δίωξη προέρχεται από κρατικό όργανο (κεντρική κρατική εξουσία ή ομόσπονδα κράτη, περιφερειακές και τοπικές αρχές) ασχέτως του χαρακτηρισμού του κατά το διεθνές δίκαιο ή από κόμματα ή οργανώσεις που ελέγχουν το κράτος.

Εκτός από περιπτώσεις κατά τις οποίες η δίωξη προσλαμβάνει τη μορφή ωμής βίας, η δίωξη μπορεί επίσης να γίνεται μέσω διοικητικών ή/και δικαστικών μέτρων τα οποία, είτε προσλαμβάνουν επίφαση νομιμότητας καταστρατηγώντας την για σκοπούς δίωξης, είτε εκτελούνται κατά παράβαση του νόμου.

5.1.1. Νομοθετικά, διοικητικά και αστυνομικά μέτρα

α) Γενικά μέτρα

Οι κρατικές αρχές μιας χώρας αναγκάζονται ενίοτε να λαμβάνουν γενικά μέτρα για τη διατη-

(¹) Η διατύπωση αυτή γίνεται με την επιφύλαξη του σημείου 8: «κατά πόσον ο ενδιαφερόμενος μπορεί να βρει αποτελεσματική προστασία σε άλλο μέρος της ίδιας της χώρας του ...»

ρηση της δημόσιας τάξης, τη διαφύλαξη της εθνικής ασφάλειας, την προστασία της δημόσιας υγείας κ.λπ. Ανάλογα με τις ανάγκες, τα εν λόγω μέτρα μπορεί να περιλαμβάνουν περιορισμούς της άσκησης ορισμένων ελευθεριών. Τα εν λόγω μέτρα μπορεί επίσης να συνοδεύονται από τη χρήση βίας, χωρίς, εντούτοις, οι περιορισμοί ή η χρήση βίας καθεαυτοί να επαρκούν για την αναγνώριση της ιδιότητας του πρόσφυγα στα πρόσωπα επί των οποίων ασκούνται. Εντούτοις, εάν αποδειχθεί ότι τα μέτρα αυτά εφαρμόζονται με τρόπο που δημιουργεί διακρίσεις για έναν ή περισσότερους από τους λόγους που αναφέρονται στο άρθρο 1Α της σύμβασης της Γενεύης και είναι δυνατόν να έχουν συνέπειες αρκετά σοβαρές, μπορεί να δικαιολογούν, για τα θύματα της καταχρηστικής εφαρμογής τους, ατομικό φόβο δίωξης. Αυτό συμβαίνει, ιδίως, όταν μέτρα γενικής φύσεως χρησιμοποιούνται για να συγκαλύψουν ατομικά μέτρα έναντι προσώπων, τα οποία για τους λόγους οι οποίοι μνημονεύονται στο άρθρο 1Α ενδέχεται να απειληθούν από τις αρχές τους.

β) Μέτρα που αφορούν συγκεκριμένη κατηγορία

Μέτρα που αφορούν μία ή περισσότερες συγκεκριμένες κατηγορίες του πληθυσμού μπορεί να είναι θεμιτά σε μια κοινωνία, ακόμα και όταν επιβάλλουν ιδιαίτερους καταναγκασμούς ή περιορισμούς ορισμένων ελευθεριών. Τα μέτρα αυτά μπορεί, αντίθετα, να δικαιολογούν τους φόβους δίωξης ιδίως όταν επιδιώκουν ένα στόχο αποδοκιμαζόμενο από τη διεθνή κοινότητα, ή όταν είναι εμφανώς δυσανάλογα προς τους επιδιωκόμενους σκοπούς, ή όταν η εφαρμογή τους μπορεί να προκαλέσει σοβαρές καταχρήσεις προκειμένου να επιβληθούν σε μια συγκεκριμένη ομάδα συνθήκες διαφορετικές και δυσμενέστερες από εκείνες που ισχύουν για το σύνολο του πληθυσμού.

γ) Ατομικά μέτρα

Κάθε διοικητικό μέτρο που λαμβάνεται έναντι ατόμου, χωρίς να συνεκτιμηθούν οι προαναφερθείσες προϋποθέσεις γενικού συμφέροντος, για έναν από τους λόγους που αναφέρει το άρθρο 1Α, το οποίο έχει επαρκώς βαρύνουσα σημασία σύμφωνα με τα κριτήρια που αναφέρονται στο τμήμα 4 της παρούσας κοινής θέσης, μπορεί να θεωρηθεί ως δίωξη, ιδίως εφόσον είναι σκόπιμο, συστηματικό και διαρκές.

Επιβάλλεται, επομένως, να λαμβάνονται υπόψη όλες οι περιστάσεις που συντρέχουν με το ατομικό μέτρο το οποίο προβάλλει ο αιτών άσυλο για να θεμελιώσει το βάσιμο των φόβων δίωξης του.

Σε όλες τις προαναφερόμενες περιπτώσεις θα πρέπει να εξετάζεται αν υπάρχουν ένα ή περισσότερα απο-

τελεσματικά μέσα προσφυγής που να επιτρέπουν τον τερματισμό των καταχρήσεων. Κατά γενικό κανόνα, η δίωξη χαρακτηρίζεται από το γεγονός ότι δεν υπάρχουν μέσα προσφυγής ή, ακόμα και αν υπάρχουν, το ή τα ενδιαφερόμενα άτομα δεν έχουν πρόσβαση σε αυτά, ή επειδή οι αποφάσεις της αρμόδιας αρχής δεν είναι αμερόληπτες (βλέπε σημείο 5.1.2) ή παραμένουν χωρίς αποτέλεσμα.

5.1.2. Δικαστική δίωξη

Έστω και αν παρουσιάζουν τα εξωτερικά στοιχεία της νομιμότητας, δικαστικές δίωξεις ή ποινές μπορεί να συνιστούν δίωξη όταν περιέχουν ένα στοιχείο διακρίσεων και όταν έχουν επαρκώς βαρύνουσα σημασία σύμφωνα με τα κριτήρια που αναφέρονται στο τμήμα 4 της παρούσας κοινής θέσης. Αυτό συντρέχει ιδίως στις ακόλουθες περιπτώσεις:

α) Στην περίπτωση διακρίσεων κατά τη δίωξη

Όταν, δηλαδή, ενώ η ποινική διάταξη έχει γενική ισχύ, διώκονται μόνον ορισμένα πρόσωπα για λόγους οι οποίοι συνιστούν προϋποθέσεις για τη χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα. Επομένως, το ουσιώδες στοιχείο για την αναγνώριση της ιδιότητας του πρόσφυγα είναι οι διακρίσεις κατά την εφαρμογή της πολιτικής περί δίωξεων.

β) Στην περίπτωση διακρίσεων κατά την επιβολή ποινής

Η ποινή ή η απειλή ποινής δυνάμει ποινικής διάταξης γενικής ισχύος εισάγει διακρίσεις εάν ορισμένοι παραβάτες ποινικής διάταξης τιμωρούνται, άλλοι όμως υφίστανται βαρύτερες ποινές για λόγους οι οποίοι συνιστούν προϋποθέσεις για τη χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα. Επομένως, ουσιώδες είναι το στοιχείο των διακρίσεων κατά την επιβολή της ποινής. Είναι δυνατόν να τεκμαίρεται δίωξη στην περίπτωση επιβολής δυσανάλογων ποινών, εφόσον υπάρχει σχέση προς έναν από τους λόγους δίωξης που προβλέπει το άρθρο 1Α.

γ) Στην περίπτωση παράβασης ποινικής διατάξεως εξαιτίας των λόγων δίωξης

Η σκόπιμη παράβαση ποινικής διάταξης στην οποία υπόκεινται όλες ή ορισμένες κατηγορίες προσώπων, εξαιτίας των λόγων δίωξης, πρέπει να προκύπτει σαφώς από δηλώσεις ή τη συμμετοχή σε ορισμένες δραστηριότητες στη χώρα καταγωγής, είτε να απορρέει αντικειμενικά από γνωρίσματα του αιτούντος άσυλο τα οποία μπορούν να οδηγήσουν στη χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα. Τα καθοριστικά στοιχεία είναι το είδος της ποινής, η αυστηρότητα της

ποινήs σε σχέση με το διαπραχθέν αδίκημα, το νομικό σύστημα και η γενική κατάσταση περί τα ανθρώπινα δικαιώματα στη χώρα καταγωγής. Πρέπει να εξετάζεται εάν η σκόπιμη παράβαση της ποινικής διάταξης, λαμβανομένης υπόψη της ατομικής κατάστασης του προσώπου και της κατάστασης στη χώρα καταγωγής, μπορεί να θεωρηθεί ότι ήταν αναπόφευκτη.

5.2. Δίωξη ασκούμενη από τρίτους

Οι δίωξεις οι ασκούμενες από τρίτους θα θεωρείται ότι εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της σύμβασης της Γενεύης εφόσον βασίζονται στους λόγους του άρθρου 1Α αυτής της σύμβασης, έχουν προσωπικό χαρακτήρα και οι δημόσιες αρχές τις προωθούν ή τις επιτρέπουν. Όταν οι δημόσιες αρχές παραμένουν αδρανείς, θα πρέπει, σε συνάρτηση με τις δίωξεις αυτές, να εξετάζεται ειδικότερα κάθε αίτηση για τη χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα, σύμφωνα με την εθνική νομολογία, λαμβάνοντας ιδίως υπόψη τον εκούσιο ή ακούσιο χαρακτήρα της παρατηρούμενης αδράνειας. Στα ενεχόμενα πρόσωπα μπορούν ούτως ή άλλως να παρασχεθούν οι ενδεδειγμένες μορφές προστασίας που είναι σύμφωνες με το εθνικό δίκαιο.

6. Εμφύλιος πόλεμος ή άλλες καταστάσεις εσωτερικής βίας ή γενικευμένης σύγκρουσης

Η αναφορά και μόνο σε μια κατάσταση εμφυλίου πολέμου ή εσωτερικής βίας ή γενικευμένης σύγκρουσης ή στους κινδύνους που προξενεί δεν αρκεί για να δικαιολογηθεί η αναγνώριση της ιδιότητας του πρόσφυγα. Ο φόβος δίωξης πρέπει πάντα να βασίζεται σε έναν από τους λόγους του άρθρου 1Α της σύμβασης της Γενεύης και να είναι προσωπικού χαρακτήρα.

Οι δίωξεις, στις καταστάσεις αυτές, μπορεί να απορρέουν είτε από τις νόμιμες αρχές ή από τρίτους που οι αρχές αυτές ενθάρρυναν ή ανέχονται, είτε από αρχές τοις πράγμασι, οι οποίες ελέγχουν μέρος του εδάφους εντός του οποίου το κράτος δεν μπορεί να παράσχει την προστασία του στους πολίτες του.

Κατ' αρχήν, η χρήση της ένοπλης δυνάμεως δεν συνιστά δίωξη εάν τηρούνται οι διεθνείς κανόνες του δικαίου του πολέμου και τα διεθνώς αναγνωρισμένα έθιμα. Ωστόσο, καθίσταται δίωξη όταν, π.χ. μετά την εγκαθίδρυση μιας αρχής σε μια συγκεκριμένη ζώνη, οι προσβολές της εν λόγω αρχής κατά των πολιτών ή κατά του πληθυσμού ανταποκρίνονται στα κριτήρια του τμήματος 4.

Σε άλλες περιπτώσεις, μπορούν να εφαρμοστούν άλλες μορφές προστασίας ανάλογα με της εθνικές νομοθεσίες.

7. Λόγοι δίωξης

7.1. Φυλετική καταγωγή

Η έννοια της φυλετικής καταγωγής νοείται ευρέως και περιλαμβάνει την ένταξη στις διάφορες εθνοτικές ομάδες. Κυρίως, θα πρέπει να θεωρείται ότι η δίωξη βασίζεται σε φυλετικούς λόγους όταν ο διώκτης θεωρεί ότι ο υφιστάμενος τη δίωξη ανήκει σε διαφορετική φυλετική ομάδα από τη δική του λόγω μιας υπαρκτής ή υποθετικής διαφοράς και ότι σε αυτό έγκειται το κίνητρο των πράξεών του.

7.2. Θρησκείμα

Η έννοια του θρησκειώματος μπορεί να νοηθεί ευρέως και να περιλαμβάνει αντιλήψεις θείστικες, μη θείστικες ή αθείστικες.

Η δίωξη για θρησκευτικούς λόγους μπορεί να προσλάβει διάφορες μορφές, από την πλήρη απαγόρευση της άσκησης λατρείας και της θρησκευτικής διδασκαλίας, έως τη λήψη μέτρων που επιβάλλουν σοβαρές διακρίσεις εις βάρος προσώπων που ανήκουν σε κάποια θρησκευτική ομάδα. Για να συντρέχει δίωξη, οι προσβολές και οι βλάβες πρέπει να είναι επαρκώς σοβαρές με βάση τα κριτήρια που αναφέρονται στο τμήμα 4 της παρούσας κοινής θέσης. Αυτό μπορεί να συμβαίνει όταν το κράτος, πέραν των αναγκαίων μέτρων για τη διαφύλαξη της δημόσιας ειρήνης, απαγορεύει ή τιμωρεί τις δραστηριότητες θρησκευτικού χαρακτήρα μέχρι και τις αναγόμενες στην ιδιωτική ζωή.

Είναι δυνατόν να συντρέχουν επίσης δίωξεις λόγω θρησκειώματος όταν οι προσβολές στρέφονται κατά προσώπου το οποίο προτίθεται να μην ακολουθεί κλαμία θρησκεία, αρνείται να εγκολπωθεί μια συγκεκριμένη θρησκεία ή δεν προτίθεται να υποβληθεί εξ ολοκλήρου ή εν μέρει σε τελετουργίες ή έθιμα που συνδέονται με μια θρησκεία.

7.3. Εθνικότητα

Η εθνικότητα δεν πρέπει να εννοείται αποκλειστικά με την έννοια της ιθαγένειας αλλά και η ιδιότητα του μέλους μιας ορισμένης ομάδας, η οποία ορίζεται από την πολιτιστική ή γλωσσική της ταυτότητα ή και από τη συγγενεία της προς τον πληθυσμό ενός άλλου κράτους.

7.4. Πολιτικές πεποιθήσεις

Το ότι κάποιος έχει πολιτικές πεποιθήσεις διαφορετικές των κυβερνητικών δεν είναι καθαυτό επαρκής λόγος για να ζητήσει την αναγνώριση της ιδιότητας του πρόσφυγα. Ο αιτών άσυλο πρέπει να αποδεικνύει:

- ότι οι αρχές έχουν γνώση των πολιτικών του πεποιθήσεων ή ότι αποδίδουν στον αιτούντα πολιτικές πεποιθήσεις,
- ότι οι εν λόγω πεποιθήσεις δεν είναι ανεκτές από την εξουσία,
- ότι έχει δικαιολογημένους φόβους διώξης λόγω των πεποιθήσεών του, λαμβανομένης υπόψη της κατάστασης στη χώρα του.

7.5. Κοινωνική ομάδα

Μια ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα συνήθως αποτελείται από πρόσωπα που ανήκουν στο ίδιο περιβάλλον, έχουν τις ίδιες συνήθειες ή την ίδια κοινωνική κατάσταση, κ.λπ.

Ο προβαλλόμενος φόβος διώξεων βασιζομένων στην κοινωνική τάξη ενδέχεται συχνά να συνδυάζεται με τον προβαλλόμενο φόβο διώξεων εξ άλλης αιτίας, π.χ. τη φυλετική καταγωγή, το θρήσκευμα ή την εθνικότητα.

Η ένταξη σε μια κοινωνική ομάδα μπορεί απλώς να αποδίδεται στο πρόσωπο ή στην ομάδα που είναι θύματα διώξεων, από τους δράστες αυτών των διώξεων.

Σε ορισμένες περιπτώσεις η κοινωνική ομάδα δεν προϋπάρχει, αλλά μπορεί να προσδιοριστεί βάσει των κοινών γνωρισμάτων των διωκόμενων προσώπων διότι ο δράστης των διώξεων τα θεωρεί ως εμπόδιο στην επιδίωξη των στόχων του.

8. Δυνατότητα εγκατάστασης σε άλλο μέρος της χώρας καταγωγής

Όταν είναι φανερό ότι οι διώξεις περιορίζονται σαφώς σε συγκεκριμένο τμήμα του εδάφους, μπορεί να είναι αναγκαίο, προκειμένου να ελεγχθεί ότι πληρούνται ο όρος του άρθρου 1Α της σύμβασης της Γενεύης σύμφωνα με τον οποίο ο ενδιαφερόμενος «δεν δύναται ή, λόγω του δικαιολογημένου φόβου διώξεως, δεν επιθυμεί να απολαύει της προστασίας της χώρας του», να εξεταστεί κατά πόσον ο ενδιαφερόμενος μπορεί να βρει αποτελεσματική προστασία σε άλλο μέρος της ίδιας της χώρας του, όπου, ευλόγως, είναι δυνατόν να αναμένεται από αυτόν ότι θα μεταβεί.

9. Επί τόπου πρόσφυγας

Ο φόβος διώξης δεν είναι απαραίτητο να υπήρχε κατά τη στιγμή της αναχώρησης από τη χώρα καταγωγής. Ένα πρόσωπο το οποίο δεν είχε λόγο να φοβάται διώξη κατά την αναχώρησή του από τη χώρα καταγωγής, μπορεί να αποκτήσει την ιδιότητα του «επί τόπου πρόσφυγα» κατά τη διάρκεια της διαμονής του στην αλλοδαπή. Το βάσιμο του φόβου διώξης μπορεί να έγκειται στο ότι μετά την αναχώρησή του επικράτησαν νέες συνθήκες στη χώρα

καταγωγής του, που έχουν σημαντικές συνέπειες για αυτόν ή στις δραστηριότητες που αναπτύσσει.

Εν πάση περιπτώσει, για να θεωρηθεί δικαιολογημένος ο φόβος διώξης, πρέπει να είναι γνωστά ή να μπορούν να γίνουν γνωστά στις αρχές της χώρας καταγωγής τα γνωρίσματα του αιτούντος άσυλο που ενδέχεται να οδηγήσουν στην αναγνώριση του καθεστώτος του πρόσφυγα.

9.1. Φόβος διώξης λόγω μεταβολής των συνθηκών στη χώρα καταγωγής μετά την αναχώρηση του ενδιαφερομένου

Οι πολιτικές μεταβολές στη χώρα καταγωγής μπορούν να δικαιολογήσουν φόβο διώξης, αλλά μόνον αν ο αιτών άσυλο μπορεί να αποδείξει ότι λόγω των μεταβολών αυτών θα αντιμετωπίζε προσωπικώς βάσιμο φόβο διώξης, αν επέστρεφε στην χώρα καταγωγής του.

9.2. Δίωξη λόγω δραστηριοτήτων που ανεπτύχθησαν στην αλλοδαπή

Ο αιτών άσυλο δύναται να αναγνωριστεί ως πρόσφυγας, όταν οι δραστηριότητες που προκάλεσαν το φόβο διώξης αποτελούν την έκφραση και τη συνέχεια πεποιθήσεων τις οποίες ο ενδιαφερόμενος είχε ήδη στη χώρα καταγωγής, ή ακόμα απορρέουν αντικειμενικά από γνωρίσματα του αιτούντος άσυλο που μπορούν να οδηγήσουν στην αναγνώριση της ιδιότητάς του πρόσφυγα. Αυτό, ωστόσο, δεν ισχύει όταν ο ενδιαφερόμενος δεν ήταν σε θέση να σχηματίσει πεποιθήσεις σταθερές στη χώρα καταγωγής, λόγω της ηλικίας του.

Αντιθέτως, αν η εκδήλωση των πεποιθήσεών του έχει προδήλως ως κύριο σκοπό να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για την αναγνώρισή του ως πρόσφυγα, οι δραστηριότητες που αναπτύσσει δεν μπορούν, κατ' αρχήν, να οδηγήσουν στη χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα, με την επιφύλαξη του δικαιώματος που έχει ο ενδιαφερόμενος να μην σταλεί πίσω σε μια χώρα στην οποία κινδυνεύει η ζωή, η σωματική ακεραιότης ή η ελευθερία του.

10. Αντίρρηση συνείδησης, ανυποταξία και λιποταξία

Ο φόβος κυρώσεων λόγω αντιρρήσεων συνειδήσεως, ανυποταξίας ή λιποταξίας εξετάζεται ατομικά. Δεν μπορεί από μόνος του να δικαιολογήσει την αναγνώριση της ιδιότητάς του πρόσφυγα. Οι κυρώσεις πρέπει να αξιολογούνται κυρίως σύμφωνα με τις αρχές του σημείου 5.

Σε περίπτωση ανυποταξίας ή λιποταξίας, η ιδιότητα του πρόσφυγα πρέπει να αναγνωρισθεί στον ενδιαφερόμενο, εφόσον οι συνθήκες υπό τις οποίες εκπληρώνονται οι στρατιωτικές υποχρεώσεις του συνιστούν καθαυτές διώξη.

Επίσης, είναι δυνατόν να αναγνωρισθεί η ιδιότητα του πρόσφυγα λαμβανομένων υπόψη όλων των άλ-

λων απαιτήσεων του ορισμού σε περίπτωση κυρώσεων που αφορούν τις αντιρρήσεις συνειδήσεως, την εσκεμμένη ανυποταξία ή λιποταξία για λόγους συνειδήσεως, εάν η εκπλήρωση των στρατιωτικών υποχρεώσεων θα είχε ως αποτέλεσμα να οδηγήσει τον ενδιαφερόμενο να συμμετάσχει σε ενέργειες αναγόμενες στις ρήτρες εξαιρέσεως του άρθρου 1ΣΤ της σύμβασης της Γενεύης.

11. Απώλεια της ιδιότητας του πρόσφυγα (άρθρο 1Γ)

Η απόφαση ενδεχόμενης στέρησης της ιδιότητας του πρόσφυγα δυνάμει του άρθρου 1Γ της σύμβασης της Γενεύης εξετάζεται πάντα κατά περίπτωση.

Τα κράτη μέλη καταβάλλουν κάθε δυνατή προσπάθεια, μέσω ανταλλαγής πληροφοριών, ώστε να επιτευχθεί εναρμόνιση όσον αφορά την εφαρμογή των κριτηρίων στέρησης του καθεστώτος του πρόσφυγα βάσει του άρθρου 1Γ.

Οι περιστάσεις βάσει των οποίων μπορεί να εφαρμοστεί ο λόγος στέρησης της ιδιότητας του πρόσφυγα δυνάμει του άρθρου 1Γ πρέπει να είναι ουσιαστικής φύσεως και να διαπιστώνονται κατά αντικειμενικό και επαληθεύσιμο τρόπο. Οι πληροφορίες του κέντρου πληροφόρησης μελετών και ανταλλαγών σε θέματα ασύλου και της Ύπατης Αρμοστείας για τους πρόσφυγες μπορούν να είναι σημαντικές για την απόφαση.

12. Άρθρο 1Δ της σύμβασης της Γενεύης

Το πρόσωπο που παραιτείται σκοπίμως της προστασίας και της συνδρομής που ορίζονται από το άρθρο 1Δ της σύμβασης της Γενεύης δεν υπάγεται αυτοδικαίως στις διατάξεις της σύμβασης αυτής. Στις περιπτώσεις αυτές η ιδιότητα του πρόσφυγα καθορίζεται κατ' αρχήν κατ' εφαρμογή του άρθρου 1Α.

13. Άρθρο 1ΣΤ της σύμβασης της Γενεύης

Οι ρήτρες του άρθρου 1ΣΤ της σύμβασης της Γενεύης σκοπό έχουν να εξαιρούν από την προστασία της σύμβασης αυτής τα πρόσωπα τα οποία δεν μπορούν να απολαύουν διεθνώς προστασίας λόγω της βαρύτητας των εγκλημάτων τα οποία έχουν διαπράξει.

Μπορούν επίσης να εφαρμόζονται όταν οι πράξεις καθίστανται γνωστές μετά την αναγνώριση του καθεστώτος του πρόσφυγα (βλέπε σημείο 11).

Δεδομένων των σοβαρών συνεπειών για τον αιτούντα άσυλο, το άρθρο 1ΣΤ πρέπει να εφαρμόζεται με προσοχή και ύστερα από διεξοδική εξέταση και σύμφωνα με τις διατυπώσεις που προβλέπονται από το εθνικό δίκαιο.

13.1. Άρθρο 1ΣΤα

Τα εγκλήματα τα οποία αναφέρονται στο άρθρο 1ΣΤα ορίζονται στις διεθνείς πράξεις στις οποίες έχουν προσχωρήσει τα κράτη μέλη και σε ψηφίσματα που έχουν εγκριθεί από τα Ηνωμένα Έθνη και άλλους διεθνείς ή περιφερειακούς οργανισμούς, στο μέτρο που έχουν γίνει δεκτά από το συγκεκριμένο κράτος μέλος.

13.2. Άρθρο 1ΣΤβ

Η σοβαρότητα της αναμενόμενης δίωξης πρέπει να εξετάζεται σε σχέση με τη φύση του εγκλήματος του οποίου ο ενδιαφερόμενος φέρεται ως δράστης.

Ιδιαίτερα σκληρές πράξεις, ακόμα και αν διαπράττονται με υποτιθέμενο πολιτικό στόχο, μπορούν να χαρακτηρισθούν ως σοβαρά εγκλήματα του κοινού δικαίου. Αυτό ισχύει και για τους συμμετέχοντες στη διάπραξη του εγκλήματος και για τους ηθικούς αυτουργούς.

13.3. Άρθρο 1ΣΤγ

Οι στόχοι και οι αρχές περί των οποίων γίνεται λόγος στο άρθρο 1ΣΤ είναι, κατ' αρχήν, οι στόχοι και οι αρχές του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, ο οποίος καθορίζει τις υποχρεώσεις των συμβαλλόμενων κρατών όσον αφορά τις μεταξύ τους σχέσεις, με σκοπό ιδίως τη διατήρηση της ειρήνης, και όσον αφορά τα ανθρώπινα δικαιώματα και τις θεμελιώδεις ελευθερίες.

Το άρθρο 1ΣΤ εφαρμόζεται στις περιπτώσεις παραβίασης των εν λόγω αρχών και αφορά ιδίως τους κατέχοντες ανώτερα κρατικά αξιώματα, οι οποίοι, ως εκ των ευθυνών τους, διατάσσουν ή καλύπτουν πράξεις αντίθετες προς τους εν λόγω στόχους και αρχές, καθώς και τα άτομα που, επειδή ανήκουν στις δυνάμεις ασφαλείας, αναγκάζονται να αναλάβουν προσωπική ευθύνη για την εκτέλεση αυτών των πράξεων.

Τα κράτη μέλη, για να χαρακτηρίσουν μια δράση αντίθετη προς τους στόχους και τις αρχές των Ηνωμένων Εθνών, θα πρέπει να λαμβάνουν υπόψη τις σχετικές συμβάσεις και ψηφίσματα που έχουν εγκριθεί στα πλαίσια του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών.

Βρυξέλλες, 4 Μαρτίου 1996.

Για το Συμβούλιο
Ο Πρόεδρος
P. BARATTA

ΚΟΙΝΗ ΔΡΑΣΗ

της 4ης Μαρτίου 1996

που θεσπίζει το Συμβούλιο βάσει του άρθρου Κ.3 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση σχετικά με το καθεστώς διέλευσης μέσω αερολιμένων

(96/197/ΔΕΥ)

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

ΘΕΣΠΙΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΚΟΙΝΗ ΔΡΑΣΗ:

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδίως τα άρθρα Κ.3 παράγραφος 3 στοιχείο β),

την πρωτοβουλία της Γαλλικής Δημοκρατίας της 23ης Φεβρουαρίου 1995,

Εκτιμώντας:

ότι ο καθορισμός των προϋποθέσεων εισόδου και κυκλοφορίας των υπηκόων τρίτων χωρών στο έδαφος των κρατών μελών καθώς και η καταπολέμηση της παράνομης μετανάστευσης των υπηκόων τρίτων χωρών, συνιστούν θέμα κοινού ενδιαφέροντος, δυνάμει του άρθρου Κ.4 παράγραφος 3 στοιχεία α) και β), αντίστοιχα, της συνθήκης·

ότι το αεροδρόμιο, όταν πρόκειται για αίτηση εισόδου ή για αυθαίρετη είσοδο με την ευκαιρία της διέλευσης μέσω αερολιμένων, αποτελεί σημαντικό μέσο εισχώρησης με σκοπό ιδίως την παράνομη εγκατάσταση στο έδαφος των κρατών μελών και ότι θα πρέπει να επιδιωχθεί καλύτερος έλεγχος της εισόδου αυτής·

ότι το παράρτημα 9 της σύμβασης του Σικάγου για τη Διεθνή Πολιτική Αεροπορία καθιερώνει την αρχή της ελεύθερης διέλευσης από τη διεθνή ζώνη των αερολιμένων· ότι τα κράτη μπορούν ωστόσο να παρεκκλίνουν από αυτή τη γενική αρχή, γνωστοποιώντας αυτή τη διαφορά στη Διεθνή Οργάνωση Πολιτικής Αεροπορίας και επιβάλλοντας θεώρηση διέλευσης μέσω αερολιμένα· ότι η δυνατότητα αυτή πρέπει να περιοριστεί κατά το δυνατόν ώστε να αποφευχθεί οιοδήποτε περιττό κώλυμα της ανάπτυξης των αεροπορικών μεταφορών·

ότι η εναρμόνιση των πολιτικών που τηρούν τα κράτη μέλη στον τομέα αυτόν ανταποκρίνεται στους στόχους ασφάλειας και ελέγχου της παράνομης μετανάστευσης ενώ συμβάλλει παράλληλα και στην εναρμόνιση των όρων ανταγωνισμού μεταξύ των αεροπορικών εταιρειών και των αερολιμένων των κρατών μελών·

ότι το ζήτημα αυτό δεν αφορά τις θεωρήσεις που απαιτούνται κατά τη διάβαση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών και συνεπώς δεν διέπεται από το άρθρο 100Γ παράγραφος 1 της συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, αλλά είναι ωστόσο κοινού ενδιαφέροντος και θα μπορούσε να ρυθμιστεί αποτελεσματικότερα από μια κοινή δράση·

ότι θα πρέπει να δοθεί στα κράτη μέλη που δεν διαθέτουν κανόνες περί θεωρήσεων διέλευσης μέσω αερολιμένα, επαρκής χρόνος για να τους θεσπίσουν,

Άρθρο 1

Για τους σκοπούς της παρούσας κοινής δράσης, ως θεώρηση διέλευσης μέσω αερολιμένα (VTA) νοείται η άδεια την οποία απαιτείται να έχουν οι υπήκοοι ορισμένων τρίτων χωρών, κατ' εξαίρεση από την αρχή της ελεύθερης διέλευσης που θεσπίσε το παράρτημα 9 της σύμβασης του Σικάγου για τη Διεθνή Πολιτική Αεροπορία, όταν πρόκειται να διέλθουν από τη διεθνή ζώνη των αερολιμένων των κρατών μελών.

Άρθρο 2

1. Η θεώρηση διέλευσης μέσω αερολιμένα χορηγείται από τις προξενικές υπηρεσίες των κρατών μελών.

2. Οι όροι χορήγησης θεωρήσεων διέλευσης μέσω αερολιμένα καθορίζονται από κάθε κράτος μέλος υπό την επιφύλαξη της έγκρισης από το Συμβούλιο κριτηρίων σχετικών με την εξέταση των αιτήσεων και τη χορήγηση των θεωρήσεων.

Σε όλες τις περιπτώσεις, οι προξενικές υπηρεσίες πρέπει να βεβαιώνονται ότι δεν υπάρχει κίνδυνος σχετικός με την ασφάλεια ή παράνομη μετανάστευση. Πρέπει, ιδίως, να βεβαιώνονται ότι η αίτηση για θεώρηση διέλευσης μέσω αερολιμένα αίνα δικαιολογημένη, λαμβάνοντας υπόψη τα έγγραφα που προσκομίζονται από τον αιτούντα, και ότι αυτά τα έγγραφα εξασφαλίζουν στο μέτρο του δυνατού, ιδίως με την προσκόμιση θεώρησης όταν απαιτείται, την είσοδο στη χώρα τελικού προορισμού.

3. Αμέσως μετά τη θέση σε εφαρμογή των διατάξεων που προβλέπονται από τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1683/95 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 1995, για την καθιέρωση θεώρησης ενιαίου τύπου⁽¹⁾, τα κράτη μέλη χορηγούν θεωρήσεις διέλευσης μέσω αερολιμένα, χρησιμοποιώντας το υπόδειγμα θεώρησης ενιαίου τύπου που καθιερώνεται με τον εν λόγω κανονισμό.

Άρθρο 3

Κάθε κράτος μέλος απαιτεί «θεώρηση διέλευσης μέσω αερολιμένα» από τους υπηκόους των τρίτων χωρών που απαριθμούνται στον κοινό κατάλογο του πρακτηρίου

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. L 164 της 14. 7. 1995, σ. 1.

κατά τη διέλευσή τους από τις διεθνείς ζώνες των ευρισκόμενων στην επικράτειά τους αερολιμένων εάν διαθέτουν ήδη θεώρηση εισόδου ή διέλευσης σε αυτό το κράτος μέλος.

Άρθρο 4

Ένα κράτος μέλος μπορεί να προβλέπει εξαιρέσεις από την υποχρέωση θεώρησης διέλευσης μέσω αερολιμένα για τους υπηκόους τρίτων χωρών οι οποίες απαριθμούνται στον κοινό κατάλογο του παραρτήματος, ιδίως για:

- τα μέλη των πληρωμάτων αεροσκαφών και πλοίων,
- τους κατόχους διπλωματικών διαβατηρίων, επίσημων ή υπηρεσιακών,
- τους κατόχους αδειών διαμονής ή εγγράφων ισοδυνάμου αποτελέσματος εκδοθέντων από κράτος μέλος,
- τους κατόχους θεωρήσεων που έχουν εκδοθεί από κράτος μέλος, ή από κράτος που συμμετέχει στη συμφωνία για τον ευρωπαϊκό οικονομικό χώρο.

Άρθρο 5

Κάθε κράτος μέλος αποφασίζει αν πρέπει να απαιτεί θεώρηση διέλευσης μέσω αερολιμένα από τους υπηκόους χωρών που δεν αναγράφονται στον κοινό κατάλογο του παραρτήματος.

Άρθρο 6

Κάθε κράτος μέλος καθορίζει το καθεστώς διέλευσης μέσω αερολιμένα που ισχύει για τους απάτριδες και τους έχοντες το καθεστώς πρόσφυγα.

Άρθρο 7

Εντός δέκα εργασίμων ημερών μετά την έναρξη ισχύος της παρούσας κοινής δράσης, κάθε κράτος μέλος ανακοινώνει

στα άλλα κράτη μέλη και στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου τα μέτρα που έλαβε κατ' εφαρμογή των άρθρων 4, 5 και 6. Τα μέτρα αυτά δημοσιεύονται ενημερωτικώς στην Επίσημη Εφημερίδα.

Άρθρο 8

Κάθε έτος, η Προεδρία του Συμβουλίου καταρτίζει έκθεση για την πορεία εναρμόνισης του καθεστώτος διέλευσης μέσω αερολιμένων στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Το Συμβούλιο εξετάζει κάθε πρόταση προσαρμογής του καταλόγου των χωρών που περιλαμβάνεται στο παράρτημα.

Άρθρο 9

Η παρούσα κοινή δράση δεν εμποδίζει την μεταξύ ορισμένων κρατών μελών εναρμόνιση της διέλευσης μέσω αερολιμένα να προχωρήσει και να επεκταθεί πέραν του κοινού καταλόγου του παραρτήματος.

Άρθρο 10

Η παρούσα κοινή δράση αρχίζει να ισχύει την πρώτη ημέρα του έκτου μήνα μετά τη δημοσίευσή της στην Επίσημη Εφημερίδα.

Ωστόσο, όσον αφορά τη Δανία, τη Φινλανδία και τη Σουηδία θα αρχίσει να ισχύει την πρώτη ημέρα του δέκατου ογδόου μήνα μετά τη δημοσίευσή της στην Επίσημη Εφημερίδα.

Βρυξέλλες, 4 Μαρτίου 1996.

Για το Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

P. BARATTA

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Αφγανιστάν
Αιθιοπία
Ερυθραία
Γκάνα
Ιράκ

Ιράν
Νιγηρία
Σομαλία
Σρι Λάνκα
Ζαΐρ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ**της 4ης Μαρτίου 1996****περί συναγερμού και επείγοντος για την κατανομή των βαρών της υποδοχής και προσωρινής διαμονής των μετακινουμένων ατόμων**

(96/198/ΔΕΥ)

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, και ιδίως το άρθρο Κ.3 παράγραφος 2 στοιχείο α),

το ψήφισμα του Συμβουλίου της 25ης Σεπτεμβρίου 1995 για την κατανομή των βαρών υποδοχής και προσωρινής διαμονής μετακινουμένων ατόμων⁽¹⁾,

Εκτιμώντας:

ότι το εν λόγω ψήφισμα πρέπει να συμπληρωθεί ώστε να καθίσταται δυνατή η αποτελεσματική εφαρμογή των αρχών που περιέχει, όταν προκύπτουν κρίσεις που απαιτούν ταχεία δράση·

ότι προς τούτο απαιτείται μια διαδικασία συναγερμού και επείγοντος,

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ:**1. Ενεργοποίηση της διαδικασίας**

Κατόπιν πρωτοβουλίας της Προεδρίας, ενός κράτους μέλους ή της Επιτροπής, η συντονιστική επιτροπή που αναφέρεται στο άρθρο Κ.4 της συνθήκης είναι δυνατόν να συκληθεί επείγοντως. Τα μέλη της επικουρούνται στην περίπτωση αυτή από τους υπευθύνους των κρατών μελών για την παροχή ασύλου και τη μετανάστευση για να διαπιστωθεί αν υπάρχει κατάσταση που απαιτεί συντονισμένη δράση της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την υποδοχή και την προσωρινή διαμονή μετακινουμένων ατόμων.

Για την ανάληψη τέτοιας δράσης απαιτείται να συντρέχουν οι προϋποθέσεις οι προβλεπόμενες στις παραγράφους 1 και 2 του ψηφίσματος του Συμβουλίου της 25ης Σεπτεμβρίου 1995.

Σε τακτά χρονικά διαστήματα και οπωσδήποτε πριν από τη συνεδρίαση, η Προεδρία συντάσσει, σε συνεργασία με την Επιτροπή, με βάση τη γνώμη της Υπατης Αρμοστείας των Ηνωμένων Εθνών για τους πρόσφυγες και με την υποστήριξη της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου, έκθεση για την κατάσταση την οποία θα διαβιβάζει στα κράτη μέλη.

2. Ημερήσια διάταξη της συνεδρίασης

Η ημερήσια διάταξη αυτής της συνεδρίασης μπορεί να περιλαμβάνει κυρίως τα εξής θέματα:

- εξέταση της κατάστασης και εκτίμηση των διαστάσεων που έχουν λάβει οι μετακινήσεις πληθυσμών,
- εκτίμηση της σκοπιμότητας επείγουσας παρέμβασης σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης,
- εξέταση άλλων δυνατοτήτων, όπως επιτόπιων δράσεων,
- κατάρτιση χρονοδιαγράμματος και προοδευτικός σχεδιασμός των προβλεπόμενων αναγκών υποδοχής,
- δήλωση κάθε κράτους μέλους για τον αριθμό των ατόμων που μπορεί να δεχθεί καθώς και τη χρονική στιγμή που μπορεί να τα δεχθεί, βάσει της παραγράφου 4 του ψηφίσματος του Συμβουλίου της 25ης Σεπτεμβρίου 1995,
- συντονισμός με τις δράσεις της Επιτροπής στον τομέα της ανθρωπιστικής βοήθειας,
- ανταλλαγή πληροφοριών με την Υπατη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών για τους πρόσφυγες και συντονισμός του σχεδίου υποδοχής,
- συντονισμός με τις τρίτες χώρες.

3. Απόφαση περί κατανομής

Βάσει των αποτελεσμάτων των εργασιών κατά τη συνεδρίαση της προαναφερόμενης συντονιστικής επιτροπής, καταρτίζεται πρόταση που υποβάλλεται στο Συμβούλιο προς έγκριση.

Αν κριθεί αναγκαίο, σύμφωνα με την παράγραφο 3 του ψηφίσματος του Συμβουλίου της 25ης Σεπτεμβρίου 1995 και εφόσον παρέλθει μήνας χωρίς να επιτευχθεί συμφωνία της συντονιστικής επιτροπής, είναι δυνατόν να εφαρμοστούν οι διατάξεις για επείγουσες περιπτώσεις που προβλέπονται από τον εσωτερικό κανονισμό του Συμβουλίου.

(¹) ΕΕ αριθ. C 262 της 7. 10. 1995, σ. 1.

4. Παρακολούθηση της κατάστασης

καθορίζονται στην παράγραφο 2 της παρούσας απόφασης.

Η οργάνωση της υποδοχής των μετακινηθέντων ατόμων αποφασίζεται από κάθε κράτος μέλος.

Βρυξέλλες, 4 Μαρτίου 1996.

Εφόσον συνεχίζεται η κρίση, η προαναφερόμενη συντονιστική επιτροπή μπορεί να συνεδριάζει συχνά, κατά διαστήματα που ορίζει η ίδια και υπό τους όρους που

Για το Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

P. BARATTA
